

Penele dragonului

Arnica Esterl

*cu ilustrații de
Olga Dugina și Andrej Dugin*

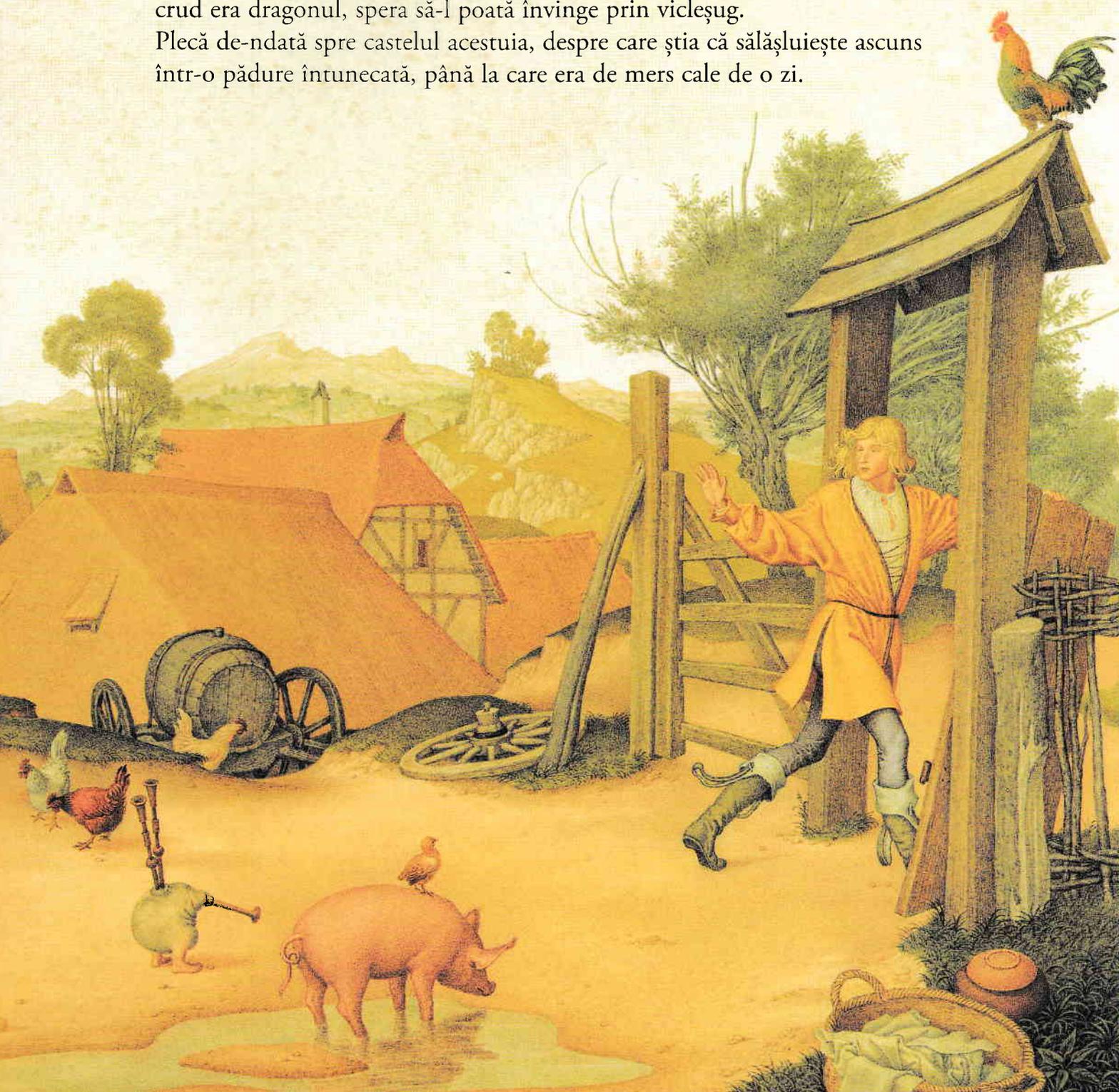

SIGNĂTURA

A fost odată ca niciodată un hangiu bogat care avea o preafrumoasă fată. Lângă han, într-o colibă săracăcioasă, locuiau un tăietor de lemne sărman și fiul acestuia, Gelu. Gelu era un tânăr voios și îndemânat, cel mai frumos din sat, cinstit și muncitor. Băiatul era mereu binedispus și trebăluia întruna, dar de câte ori o vedea pe Lili, fata hangiului, se oprea din ce făcea și o privea țintă. Și lui Lili îi era drag băiatul tăietorului de lemne, însă, din nefericire, Gelu era sărac, iar Lili se temea că, dacă îi va cere tatălui său binecuvântarea pentru a se căsători cu el, acesta o va refuza. Dar cum, dacă nu încerci, n-ai de unde ști ce se va întâmpla, fata își luă inima-n dinți și se înfățișă dinaintea tatălui ei, întrebându-l dacă se poate mărita.

– N-ai minte deloc, fata mea, strigă hangiul. Și, zâmbind strâmb, se întoarse către Gelu și îi spuse: Dacă vrei să-ți dau fata de soție, du-te la dragonul din pădure, smulge-i trei pene de aur și adu-mi-le. Gelu nu se pierdu cu firea, auzindu-l, fiindcă, deși aflase cât de fioros și de crud era dragonul, spera să-l poată învinge prin vicleșug. Plecă de-ndată spre castelul acestuia, despre care știa că sălășluiește ascuns într-o pădure întunecată, până la care era de mers cale de o zi.

Pe drum, Gelu trecu pe lângă o colibă. În fața ei, un țăran stătea cu capul sprijinit în palme, plângând și văicărindu-se.

– De ce ești atât de trist? îl întreabă Gelu.

– Fata mea e bolnavă de mulți ani și numai o ființă înțeleaptă precum dragonul mi-ar putea spune cum să o vindec, însă...

Gelu îl întrerupse, spunându-i:

– Eu mă duc chiar acum la castelul dragonului. Așadar, îl pot întreba ce este de făcut. Când mă întorc, îți voi povesti ce mi-a zis.

